

Z PAMÄŠTÄ• JEDNÄ%o Ä ESTNÄ•CTKY 5. - JAK TO POKRAÄEOVALO

Sobota, 10 Änor 2018

MÄ›la jsem za sebou moc špatné roky v manÄ›elství, které jsem proÄ›ivala s neuvÄ›Ä™itelným sobcem a despotou. Ä jsem slouÄ›ila jako fackovací panák, potom následovalo jeho odprošení a Ä›ádání o odpuštÄ›ní, coÄ› vydrÄ›, ale jen pár týdnÄ›. Bydleli jsme na vesnici. NemÄ›la jsem tehdy kam odejít; rodiÄ•e mi Ä™ekli, Ä›e MÄ› pÄ™ed ním varovali, a si Ä›iji jak dokÄ›u...

K tomu jsem ještÄ› vychovávala tÄ™i dÄ›ti. A vlastnÄ› sama. ManÄ›el, otec mých dÄ›tí, mi dával 400,- KÄ• na 14 dnÄ› jsem musela nÄ›jak vyjít. Neznali jsme ani společnou dovolenou, naše auto sice slouÄ›ilo na výlety, ale pro jiné sleÄ›ny. PostupnÄ› dÄ›ti odcházely z domova, nikdo nechtÄ›l doma zÄ›stat. KdyÄ› se vdávala dcera, tak nám její otec Ä™ekl Ä›e on se té svatby nezúÄ›astní a Ä›ádnou nevÄ›stu nepoveze, byl sice Ä™idiÄ› z povolání a auto si pÄ›jÄ›it mohl, aÄ› nakonec to zÄ™ídil nejstarší syn. Táta odjel a v podstatÄ› pÄ™ijel tÄ›snÄ› pÄ™ed odjezdem do obÄ™adní sínÄ›.

Já se pak pomalu ale jistÄ› noÄ™ila do depresí a pÄ™emýšlela, jak to udÄ›lat, abych se s tím Ä•lovÄ›kem nemusela potkávat. Tehdy pÄ™išla kamarádka s velice dobrým nápadem. Pronajali si s manÄ›elem asi 20 km za Brnem hospodu a obchÄ›dek. Ze začátku jsem trochu váhala, ale nakonec jsem kývla. Já tam byla od pondÄ›lí do pátku, kamarádka o víkendech. Její manÄ›el vedl hospÄ›dku. Pomalu jsem se zač•nala rozkoukávat, za hospodou byla místnost, která byla zač•nata na pÄ™espávání. Já se tam nakonec nastÄ›hovala a domÄ› jsem jezdila pouze na víkendy, to abych si mohla doma vyprat a znovu se nabalit. MÄ› to takto vyhovovalo, dokonce jsem se nauÄ›ila toÄ›it pivo a roznášet po stolech. A bavilo mÄ› to. Byla to pÄ™ijemná zrnÄ›na.

Jednou veÄ•er jsme na hospodu zÄ›staly s kamarádkou samy dvÄ›, její muž mÄ›l nÄ›jaké vyÄ™izování. A tak jsme stály a kamarádka mi vyprávÄ›la o hostech drby.... Jeden mladý muž si nás zavolal a poruÄ›il nám panáky, protoÄ›e mÄ›l svátek. Tak to tam totiÄ› chodilo. A jen tak pÄ™i Ä™e došlo i na tykání, a uÄ› to bylo. On mne pozval do kina, a byl moc pÄ›kný veÄ•er. O tom mladíkovi kolovaly rÄ›zné pomluvy a nic pÄ›kného to nebylo. Já se na nÄ›ho dívala a jen jsem si Ä™ekla, Ä›e tak špatný snad ani být nemÄ›Ä›. NÄ›jaký Ä•as jsme si vymÄ›Ä›ovali jen pohledy a já došla k zÄ›jim všem dokÄ›u, Ä›e je to hodný a chytrý Ä•lovíÄ•ek. JeštÄ› jsem zapomnÄ›la dodat, Ä›e byl ode mne o pár mladší. Pak se na nÄ›jaký Ä•as odmlÄ•el a já propadla panice, Ä›e je konec... On ale mezitím opravil svÄ›j dÄ›m, abych tam mohla pÄ™ijít. ZaÄ•ala jsem s ním trávit svÄ›j volný Ä•as a pomalÄ•ku se tam stÄ›hovala. Jezdili jsme na ryby a já zjistila, Ä›e se s ním dá i krásnÄ› mlÄ•et a ty moje starosti a deprese odplouvají po vlnkách pryÄ•. A pak mne vzal na ryby do Norska... Byl to úÄ›asný záÄ›itek a bylo to nádherných 14 dnÄ›.

MÄ›l tÄ›Ä›ce nemocnou maminku a potÄ™eboval pomoci. A tak jsem po práci utíkala k nim, tam navaÄ™ila na dalš a šla pomalu do hospÄ›dky. Ono to totiÄ› bylo jediné společenské vyÄ›ítí v té vesniÄ•ce. Ta byla o 182 obyvatelích, ale ostud a pomluv tam bylo víc jak na velkém městÄ›. KaÄ›dý byl s kaÄ›dým strýc a teta, zastupitelstvo mÄ›li o 15 lidech a to byla elita vesnice. Tak to tam chodilo, v mých slovech není Ä›ádná nadsázka. Já to nechápala, protoÄ›e to byli pÄ™eci obyÄ›ejní Ä™emeslníci, ale oni byli „podnikatelé“.

PÄ™išly moje kulaté narozeniny a na oslavÄ› jsme tak nÄ›jak dali najevo, Ä›e k sobÄ› patÄ™íme. A bylo to! Samozřejmě jsem se hned rozvedla. Ale stejnÄ› chodili kolem mÄ›, nÄ›kteÄ™í si i uplivovali, v obchodÄ› na mÄ› nikdy nezbyl chleba, v hospodě si od nás odsedali. Já jim totiÄ› vzala jejich nejlepšího kamaráda, kterého tak peÄ•livÄ› pomlouvali, ale který je stále hostil... Dokonce se stalo, Ä›e jsme byli na koncertÄ› jedné skupiny, ten byl pod širým nebem. PÄ™itel šel pro obÄ•erstvení a mezitím mi jeho kamarád pÄ›knÄ› naloÄ›il a ještÄ› mne hodil do kopÄ™iv. BreÄ•ela jsem a šla pomalu domÄ›. PÄ™itel mÄ› sice hledal, ale já šla jiným směrem. Došla jsem aÄ› ráno, ale odpoledne v hospodÄ› jsem si zašla ke stolu toho jeho kamaráda, byl tam i s manÄ›elkou, a pÄ›knÄ› od plic jsem mu to a pÄ™ede všemi vykÄ™iÄ•ela. Pak mi paní doktorka, která se o maminku starala Ä™ekla, aÄ› si poč•nám o pÄ™i na sociálce, protoÄ›e maminka uÄ› potÄ™ebovala 24hodinovou péÄ•i. Jela jsem tedy na úÄ™ad a tamÄ›jší paní zaÄ› pÄ™emýšlet, zda jsem vÄ›bec pÄ™imá pÄ™ibuzná a tak podobnÄ›. Trvale jsem tam byla sice pÄ™ihlášená as a pÄ›l, ale na druh a druÄ›ka se uÄ› nehrálo. A tak se stalo to, co jsem vÄ›bec neÄ•ekala, ten mÄ›j milý mi navrhl, abychom se vzali. A tak to bude koncem dubna uÄ› 13 rokÄ›, co jsme tam stáli pÄ™ed úÄ™ednicí a slíbili si to na celý Ä›ivot... Bylo to krásné... JenomÄ›e v té jejich vesnici to bylo poč•nád horší a horší, mezitím tchynÄ› zemÄ™ela, tak my zaplať hrob a péÄ•i o nÄ›j, prodali dÄ›m a odstÄ›hovali se do Prahy. UÄ› jsme tady od r. 2010 a ani na chvíli jsme nezaváhali a nepobřeÄ•eli si nad Moravou. V BrnÄ› máme své pÄ™átele, ke kterým pravidelnÄ› jezdíme, oni zase k nám, trávíme společné dovolené a naší zálibou jsou muzikály a divadlo. VÄ›Ä™íte, Ä›e ze začátku jsem byla strašnÄ› moc pÄ™ekvapená? Nikdo se tu na mÄ› škaredÄ› nedíval, nikdo si neodplivoval, vÄ›kol bezva lidi - prostÄ› je tady úplnÄ› jiný Ä›ivot. My máme svÄ›j malý byteÄ•ek, který nám bohatÄ› staÄ•í a já vÄ›Ä™ím, Ä›e spolu zač•ijeme ještÄ› mnoho k dnÄ›. HANKA TULIPÁN